

Harlan Coben

Schijnbeweging

■ 1 ■

30 AUGUSTUS

Myron trok zijn hoofd tussen zijn schouders en zei slissend: ‘Ik ben geen kinderoppas. Ik ben sportmakelaar.’

Norm Zuckerman trok een gezicht. ‘Moet dat Bela Lugosi voorstellen?’

‘Nee, de *Elephant Man*,’ zei Myron.

‘Zou je niet zeggen. En wie beweert dat je als kinderoppas moet fungeren? Heb ik dat gezegd? Heb je mij KINDEROPPAS OF OP KINDEREN PASSEN horen zeggen? Ik heb het helemaal niet over oppassen gehad en ook niet over kinderen en bovendien –’

Myron hief zijn hand op. ‘Goed, goed, hou maar op.’

Ze zaten onder een basket in Madison Square Garden op van die houten regisseursstoelen met linnen bekleding en de naam van filmsterren op de rug. Hun stoelen waren zo hoog, dat het net van de basket bijna Myrons haar raakte. Op de andere helft van het veld werden modefoto’s gemaakt. Felle lampen met schermen erachter, lange, knokige vrouwen, statieven en druk heen en weer dribbelende mensen. Myron zat te wachten tot iemand hem voor een fotomodel zou aanzien. Hij kon lang wachten.

‘Er is een jonge vrouw die volgens mij in gevaar verkeert,’ zei Norm. ‘En daarom heb ik je hulp nodig.’

Norm Zuckerman, directeur van Zoom, een gigantisch sportattributenbedrijf, liep tegen de zeventig en had meer geld dan Trump. Toch zag hij eruit als een beatnik met een slechte trip. De sixties, had Norm daarnet uitgelegd, kwamen terug en hij deed daar in zijn psychedelische poncho, camouflagebroek, kralenkettingen en oorbel met bengelend vredesteken vrolijk aan mee. Te gek, man. Zijn met grijs doorschoten zwarte baard was zo ruig dat larven zich er ongestoord in konden nestelen en zijn haar kroesde alsof hij mee-

deed aan een slechte productie van *Godspell*.

Che Guevara is herrezen en heeft een permanentje genomen.

‘Je hebt mij helemaal niet nodig,’ zei Myron. ‘Je kunt beter een lijfwacht huren.’

Norm wuifde dat weg. ‘Een lijfwacht valt op.’

‘Wat?’

‘Daar moet ze niks van hebben. Wat weet jij van Brenda Slaughter, Myron?’

‘Niet veel,’ zei Myron.

Hij keek hem verbaasd aan. “Niet veel.” Hoe bedoel je?’

‘Welk woord snap je niet, Norm?’

‘Jezus, man, je hebt zelf gebasketbald.’

‘Nou en?’

‘Brenda Slaughter is de beste vrouwelijke basketbalspeler aller tijden. Een pionier in haar tak van sport én de pin-upgirl, sorry voor de politieke ongevoeligheid, van mijn nieuwe divisie.’

‘Tot zover was de info me bekend.’

‘Gelukkig. Het punt is dat ik me grote zorgen over haar maak. Als Brenda Slaughter iets overkomt, ligt de hele WPBA* – een van mijn niet ongeringe investeringen – meteen op z’n gat.’

‘Tja, als het voor een humanitair doel is.’

‘Oké, ik ben een hebberig kapitalistisch zwijn. Maar jij, mijn vriend, bent sportmakelaar. En een hebberiger, slinkser, achterbakser, kapitalistischer beroep dan dat bestaat er niet.’

Myron knikte. ‘Met complimentjes kom je een heel eind.’

‘Je laat me niet uitspreken. Oké, je bent sportmakelaar, maar je bent verdraaid goed in je werk. De beste, mag ik wel zeggen. Samen met die Spaanse shiksa doe je fantastisch werk voor je cliënten. Je haalt altijd het onderste uit de kan. Meer dan die lui toekomt, als je het mij vraagt. Ik voel me altijd verkracht tegen de tijd dat je met me klaar bent. Ik zweer het, zó goed ben je. Je komt mijn kantoor binnenstappen, rukt me de kleren van het lijf en brengt me op mijn knieën.’

Myron trok een gezicht. ‘Doe me een lol, zeg.’

‘Maar ik ken je FBI-geheim.’

Weinig geheim. Myron hoopte nog altijd op het noordelijke halfgrond iemand te vinden die daar niet van op de hoogte was.

‘Luister nou eerst even. Brenda is een leuke meid, een geweldige

* WPBA – Women’s Professional Basketball Association (vrouwelijk beroepsbasketbal).

basketbalspeelster – en een bak sores. Dat kan ik haar niet kwalijk nemen. Als ik door zo'n vader was opgevoed, zou ik ook een bak sores zijn.'

'Haar vader is dus het probleem?'

Norm gebaarde van ja en nee. 'Dat dénk ik.'

'Vraag de rechter dan om een briefje dat hij niet bij haar in de buurt mag komen,' zei Myron.

'Hebben we al gedaan.'

'Wat wil je dan nog meer? Huur een privé-detective en laat die de politie bellen als pa te dichtbij komt.'

'Zo eenvoudig is het niet.' Norm keek uit over het basketbalveld. De mensen van het reclamebureau vlogen heen en weer als stofdeeltjes onder een stolp in de zon. Myron nam kleine slokjes van zijn koffie. Gourmet-koffie. Tot vorig jaar had hij nooit koffie gedronken. Toen was hij begonnen die nieuwe koffiebars binnen te lopen die overal de kop opstaken, als slechte films op kabeltelevisie. Nu kwam hij de ochtend niet door zonder zijn shot gourmet-koffie.

De grens tussen Starbucks en een opiumtent is maar dun.

'We weten niet waar hij is,' zei Norm.

'Pardon?'

'Haar vader,' zei Norm, 'is verdwenen. Brenda kijkt voortdurend over haar schouder. Ze heeft de zenuwen.'

'Jij denkt dus dat de vader een gevaar vormt? Voor haar?'

'De man is als de Grote Santini die steroïden slikt. Hij heeft vroeger zelf ook gebasketbald. Pac Ten, geloof ik. Hij heet –'

'Horace,' zei Myron. 'Horace Slaughter.'

'Ken je hem?'

Myron knikte traag. 'Ja,' zei hij. 'Ik ken hem.'

Norm bekeek hem aandachtig. 'Je bent te jong om met hem gespeeld te hebben.'

Myron zei niets. Norm begreep de wenk niet. Hij was nogal onnozel in die dingen.

'Waar ken je hem dan van?'

'Maakt niet uit,' zei Myron. 'Vertel me liever waarom jij denkt dat Brenda Slaughter in gevaar verkeert.'

'Ze wordt bedreigd.'

'Waarmee?'

'Met de dood.'

'Zou je dat wat nader kunnen uitleggen?'

Het werk op de set was in volle gang. Fotomodellen met overdoses eigendunk, gekleed in de laatste Zoom-collectie, paradeerden en

poseerden in pikante poses voor de camera's. Iemand riep om Ted, waar zit Ted nou weer, waarom is die verrekke prima donna nog niet klaar, God, die jongen zal m'n dood nog eens zijn.

'Ze krijgt rare telefoontjes,' zei Norm. 'Wordt door een auto gevolgd. Dat soort dingen.'

'En wat moet ik daaraan doen?'

'Een oogje in het zeil houden.'

Myron schudde zijn hoofd. 'Als ik ja zou zeggen – en dat doe ik niet – dan zitten we nog met het probleempje dat ze geen lijfwacht wil. Dat heb je zelf gezegd.'

Norm glimlachte en legde zijn hand op Myrons knie. 'Nu zijn we bij het punt aangeland waar ik je binnenhaal. Als een vis aan de haak.'

'Originele analogie.'

'Brenda Slaughter heeft momenteel geen agent.'

Myron zei niets.

'Heb je je tong ingeslikt?'

'Ik dacht dat ze net een vet contract had getekend met Zoom.'

'Nee, ze stond op het punt dat te doen, toen haar pa verdween. Hij was haar manager, maar ze had hem al de laan uit gestuurd. Nu staat ze er alleen voor. Ze heeft vertrouwen in mijn oordeel. Tot op zekere hoogte. Ze is niet dom. Wat we gaan doen, is het volgende. Zo dadelijk komt Brenda hier. Ik doe een goed woordje voor je. Ze zegt je goeiendag. Je zegt goeiendag terug. En dan laat je de beroemde Bolitar-charme op haar los.'

Myron trok een wenkbrauw op. 'Moet ik meteen alle registers opentrekken?'

'Nee, natuurlijk niet. Het arme kind hoeft nu ook weer niet uit de kleren.'

'Ik heb plechtig gezworen mijn macht alleen voor goede doelen te gebruiken.'

'Dit is een goed doel, Myron. Echt waar.'

Myron was niet overtuigd. 'Stel dat ik instem met dit idiote plan, hoe moet het 's nachts dan? Moet ik haar dag en nacht bewaken?'

'Natuurlijk niet. Daar heb je Win voor. Die kan mooi helpen.'

'Win heeft wel wat beters te doen.'

'Zeg maar tegen dat schoothondje van een goj dat het voor mij is. Hij houdt van me.'

Een geagiteerde fotograaf in Europese plunje kwam op hun uitkijkpost af gestiefeld. Met zijn sik en zijn blonde gel-pieken zag hij eruit als Sandy Duncan die een slechte dag had. Douchen leek bij

deze mensen geen eerste vereiste te zijn. Hij zuchtte een paar keer diep om iedereen in zijn nabije omgeving duidelijk te maken dat hij een belangrijk persoon was en dat hij niet in zijn hum was. 'Waar is Brenda?' vroeg hij klaaglijk.

'Hier is Brenda.'

Myron draaide zich om naar een stem als warme honing op zondagse pannenkoeken. Met grote, doelbewuste stappen – niet de timide pas van te lange meisjes, noch het irritante pauwstappen van fotomodellen – schreed Brenda Slaughter de zaal door, als een warmtefront op een synoptische weerkaart. Ze was erg lang, ruim één meter tachtig, en haar huid had de kleur van Myrons gourmetkoffie met een flinke scheut melk. Ze droeg een verwassen spijkerbroek die haar prachtig omsloot zonder obsceen aan te doen en een skitruï die beelden opriep aan vrijpartijtjes in een ingesneeuwde berghut.

Myron wist zijn 'wauw' nog net op tijd in te houden.

Brenda Slaughter was eerder elektrificerend dan mooi. De lucht rondom haar knisperde. Ze was te lang en had te brede schouders om een fotomodel te kunnen zijn. Myron kende wel wat beroepsmodellen. Ze probeerden het altijd met hem aan te leggen – ahum – en waren zonder uitzondering belachelijk mager: touwtjes met heliumballonnen bovenin. Brenda was geen maatje zesendertig. Deze vrouw straalde pit uit, inhoud, macht, drijfkracht zou je het kunnen noemen, en toch was ze echt vrouwelijk, wat dat ook precies inhield, en heel erg aantrekkelijk.

Norm leunde naar hem toe en fluisterde: 'Snap je nu waarom ze ons postermeisje is?'

Myron knikte.

Norm sprong van zijn stoel. 'Kom eens bij me, engel. Ik wil je aan iemand voorstellen.'

De grote bruine ogen vonden die van Myron en ze aarzelde even. Toen liet ze een flauwe glimlach zien en kwam ze naar hen toe. Myron stond op, zoals een heer betaamt. Brenda liep op hem af en stak haar hand uit. Myron nam die aan. Haar greep was krachtig. Nu ze allebei stonden, zag Myron dat hij een centimeter of vijf langer was dan zij. Ze was dus ongeveer één meter zesentachtig.

'Kijk eens aan,' zei Brenda. 'Myron Bolitar.'

Norm maakte een gebaar alsof hij hen dichterbij elkaar toe duwde. 'Kennen jullie elkaar?'

'Nou, ik denk niet dat meneer Bolitar zich mij herinnert,' zei Brenda. 'Het is heel wat jaartjes geleden.'

Myron had maar een paar seconden nodig. Zijn hersens kwamen meteen tot de conclusie dat hij zich Brenda Slaughter beslist zou hebben herinnerd als hij haar al eens had ontmoet. Het feit dat hij zich haar niet herinnerde, hield in dat ze elkaar voorheen onder heel andere omstandigheden gekend hadden. ‘U kwam altijd naar de wedstrijden,’ zei hij. ‘Met uw vader. U was pas een jaar of vijf, zes.’

‘En u zat net op de middelbare school,’ zei ze. ‘De enige blanke die nooit een training oversloeg. Op Livingston High bent u voor de all-state gekozen, op Duke zat u bij all-American, en toen bent u gekocht door de Celtics...’

Haar stem stierf weg. Myron was daaraan gewend. ‘Ik voel me gevleid dat u zich dat allemaal herinnert,’ zei hij. Hij had de charme kraan al opgedraaid.

‘Ik heb u mijn hele leven zien spelen,’ ging ze verder. ‘Mijn vader volgde uw carrière alsof u zijn eigen zoon was. Toen u geblesseerd raakte –’ Ze stakte weer en kneep haar lippen op elkaar.

Hij glimlachte om te laten zien dat hij het wel begreep en haar medeleven op prijs stelde.

Norm verbrak de stilte. ‘Myron is nu sportmakelaar. En een goeie ook. De beste, als je het mij vraagt. Eerlijk, oprecht, trouw –’ Hij zweeg abrupt. ‘Heb ik die woorden gebruikt om een sportmakelaar te beschrijven?’ Hij schudde zijn hoofd.

De sik kwam weer jachtig hun kant uit. Hij sprak met een Frans accent dat net zo authentiek klonk als dat van Pepe LaPew. ‘*Monsieur Zuckermahn?*’

‘*Oui,*’ zei Norm.

‘Ik heb uw hulp nodig, *s’il vous plaît.*’

‘*Oui,*’ zei Norm.

Myron wilde bijna om een tolk vragen.

‘Gaan jullie maar lekker zitten,’ zei Norm. ‘Ik moet even weg.’ Hij klopte op de lege stoelen om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Myron gaat me helpen de divisie op te zetten. Als een soort raadgever. Praat met hem, Brenda. Over je carrière, je toekomst, wat je maar wilt. Hij kan een goeie agent voor je zijn.’ Een knipoog naar Myron. Subtiel, hoor.

Toen Norm weg was, hopte Brenda op de regisseursstoel. ‘Is dat allemaal waar?’ vroeg ze.

‘Gedeeltelijk,’ zei Myron.

‘Welk deel?’

‘Ik zou graag als uw agent willen optreden. Maar dat is niet de reden waarom ik hier ben.’

‘Nee?’

‘Norm maakt zich zorgen. Hij wil dat ik over u ga waken.’

‘Over mij waken?’

Myron knikte. ‘Hij denkt dat u in gevaar verkeert.’

Ze keek uitdagend. ‘Ik heb nog zo tegen hem gezegd dat ik geen lijfwacht wil.’

‘Weet ik,’ zei Myron. ‘Ik moet het eigenlijk in het geheim doen. Ssst.’

‘Waarom vertelt u het me dan?’

‘Ik kan geen geheimen bewaren.’

Ze knikte. ‘En?’

‘En als ik u ga vertegenwoordigen, lijkt het me niet verstandig onze relatie met een leugen te beginnen.’

Ze leunde achterover en sloeg haar benen, die langer waren dan een broodrij in Moskou, over elkaar. ‘Wat moet u van Norm nog meer doen?’

‘Charmant tegen u doen.’

Ze knipperde even.

‘Geen nood,’ zei Myron. ‘Ik heb plechtig gezworen mijn charme alleen voor goede doelen te gebruiken.’

‘Bof ik even.’ Brenda bracht een lange vinger naar haar gezicht en tikte er een paar keer mee tegen haar kin. ‘Norm vindt dus,’ zei ze toen, ‘dat ik een oppas nodig heb.’

Myron hief zijn handen op en probeerde Norm te imiteren. ‘Wie heeft er iets gezegd over een oppas?’ Het was beter dan zijn *Elephant Man*, maar er klom nog niemand in de telefoon om Rich Little te bellen.

Ze lachte. ‘Oké,’ zei ze met een knikje. ‘Ik wil wel meewerken.’

‘Dat doet me plezier.’

‘Zoek er maar niet al te veel achter. Als ik u niet neem, huurt Norm een ander die misschien minder eerlijk is. Nu weet ik tenminste waar ik aan toe ben.’

‘Da’s waar,’ zei Myron.

‘Maar er zitten voorwaarden aan vast.’

‘Ik had niet anders verwacht.’

‘Ik doe wat ik wil wanneer ik het wil. Dit is geen carte blanche om inbreuk te mogen plegen op mijn privacy.’

‘Natuurlijk niet.’

‘Als ik zeg dat u een tijdje moet ophoepelen, vraagt u hoe ver u moet ophoepelen.’

‘Oké.’

‘En ik wens niet bespioneerd te worden zonder dat ik het weet,’ vervolgde ze.

‘Afgesproken.’

‘U bemoeit zich niet met wat ik doe.’

‘In orde.’

‘Als ik de hele nacht van huis blijf, is dat mijn zaak.’

‘Uw zaak.’

‘Als ik wil deelnemen aan een orgie met pygmeeën, wens ik daar geen commentaar over te horen.’

‘Mag ik wel kijken?’ vroeg Myron.

Een glimlach was zijn loon. ‘Ik wil niet lastig overkomen, maar ik heb al genoeg vaderfiguren in mijn leven. Ik wil gewoon duidelijk maken dat we niet vierentwintig uur per dag met elkaar zullen optrekken. Ik ben geen Whitney Houston en u geen Kevin Costner.’

‘Sommige mensen vinden anders wel dat ik op hem lijk.’ Myron grijnsde cynisch, kwajongensachtig, à la Bull Durham.

Ze liet zich niet lijmen. ‘Zeker vanwege die inhammen in jullie haar.’

Au. Op de middenlijn begon de sik weer om Ted te roepen. Zijn kliek deed dapper mee. De naam Ted stuiterde de arena rond als een balletje Silly Putty.

‘Begrijpen we elkaar?’ vroeg ze.

‘Helemaal,’ zei Myron.

‘Zullen we elkaar dan maar tutoyeren?’

‘Graag.’ Myron ging verzitten. ‘Mag ik nu dan weten wat er aan de hand is?’

Rechts van hen maakte Ted – het moest Ted wel zijn – eindelijk zijn entree. Hij was gekleed in een Zoom-short en verder niets. Zijn blote bast was geribbeld als een marmeren reliëfkaart. Hij leek begin twintig, had het gladde smoel van een doorsnee-fotomodel en fronste als een gevangenisbewaarder. Heupwiegend liep hij naar de set, terwijl hij met beide handen door zijn blauwzwarte Supermanhaar kamde, waardoor zijn borst uitdijde, zijn smalle middel inkromp en iedereen zijn geschoren oksels kon bewonderen.

‘Protsige praalhaan,’ mompelde Brenda.

‘Dat mag je niet zomaar zeggen,’ zei Myron. ‘Wie weet studeert hij voor zijn doctoraat.’

‘Ik heb al eerder met hem gewerkt. Als God hem een tweede brein gaf, zou het sterven van eenzaamheid.’ Haar ogen vlogen naar Myron. ‘Er is iets wat ik niet snap.’

‘Wat dan?’

‘Waarom jij? Je bent sportmakelaar. Waarom heeft Norm juist jou gevraagd om als lijfwacht te dienen?’

‘Omdat ik vroeger’ – hij stopte en maakte een vaag gebaar – ‘voor de overheid heb gewerkt.’

‘Daar heb ik nooit iets over gehoord.’

‘Ook dat is geheim. Ssst.’

‘Geheimen blijven bij jou niet lang geheim, Myron.’

‘Ik ben anders wel te vertrouwen.’

Ze dacht erover na. ‘Nou, je was een van de weinige blanken die tot de basket konden springen,’ zei ze. ‘Als je dat kon, ben je misschien ook een betrouwbare sportmakelaar.’

Myron lachte en toen viel er tussen hen een geladen stilte. Myron verbrak die door het nog een keer te proberen. ‘Vertel eens iets over die dreigementen.’

‘Er valt niet veel te vertellen.’

‘Norm heeft ze toch niet verzonnen?’

Brenda gaf geen antwoord. Een van de assistenten wreef Teds haarloze borst in met olie. Ted blikte nog steeds met zijn stoere frons in het rond. Te veel Clint Eastwood-films. Nu balde hij zijn vuisten en liet zijn borstspieren dansen. Myron besloot de meute voor te zijn en nu alvast te beginnen met Ted te haten.

Brenda zei niets. Myron probeerde het met een andere aanpak. ‘Waar woon je momenteel?’ vroeg hij.

‘In een studentenhuus op de Reston University.’

‘Studeer je dan nog?’

‘Medicijnen. Vierdejaars. Ik heb net uitstel gekregen om professioneel basketbal te kunnen spelen.’

‘Weet je al waarin je je wilt specialiseren?’

‘Kindergeneeskunde.’

Hij knikte weer en ging nog een stapje verder. ‘Dan zal je vader wel trots op je zijn.’

Er flitste iets over haar gezicht. ‘Ja, dat zal wel.’ Ze maakte aanstalten om op te staan. ‘Ik moet me maar eens gaan omkleden voor de foto’s.’

‘Zou je me niet eerst vertellen wat er aan de hand is?’

Ze bleef zitten. ‘Mijn vader wordt vermist.’

‘Sinds wanneer?’

‘Een week.’

‘En zijn die dreigementen toen begonnen?’

Ze ontweek de vraag. ‘Wil je me helpen? Probeer dan mijn vader te vinden.’